

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

TRITON

A kútból triton emelkedik.

Triton, vagy csak a gondolat látja annak,
megrövidülve a néptelen napsugarakban:
ennyi róla a képzelet mondanivalója.

Am egy fénylő, fehér hát kibontakozik
szobákon túl,
valahol a verejtékben gyöngyöző homályból,
csak néhány rövid pillanatra mindössze,
hogy a levegőbe karcolja a szem,
felismerje végső lakhatatlanságát.

Ebből áll össze minden,
indák kapaszkodása s rejtelmes hullámvás ott,
ahonnan már kiosont a léghuzat,
mintha mellkas tágulna,
amikor elheverni készül a földdel együtt,
ez a fuldokló zászló, visszájára fordult
paravánja a pusztulásnak,
az életnél is sokkalta súlyosabb.

Less be az ajtó résén, s dönts el, mit akarsz.
A tükörbe teutánad már nem pillant senki,
csorbán siklik el belőle arcod,
nincs oly tekintet, mely keresztezhetné a tiedet.

A holdudvar vak ablakába bámulsz.

OLDANI A SÓT

Nincs hová hátrálnia az időnek,
tétlenkedik,
gyilkolja tulajdon szemérmét,
változatlanok a nappalok.

Belebotlasz elhagyott darabjaidba,
mindent a korom szaga hat át:
ördög lakja a kéményt, az eső elől
a tűzhöz húzódik közelébb melegedni.

Ez marad mindössze, ez marad talán,
ez a maréknyi vagy maréknyi se,
ez a csöpögő, kevés víz,
oldani a só, visszavenni minden szilárdat,
amit becsülettel meg se kaptál,
amit az oldaladba döftek,
akár a kopját.

VÉGSZÓ

Kitör belőled minden idők nyugtalansága.
A holnap délelőtt már húzza páncélját,
csörtög a Csendes-óceán felett,
csillagábrákból ereszkedve
tájfűn szakadó habja fürdeti.

De te maradsz, félig pucéran,
ahogy a hólé csorog el a lefolyócsatornába,
s vissza se néz.

Nem is oly reménytelen állapotod.
Végszóra lépsz be majd erre a színpadra
Figeled a végszót, kívül-belül,
amelyet még nem is ismersz,
ám füled máris hangzásához idomítod.

A PONTOSSÁGON TÚL

A pontosságon túl lépéseim.
 Valaki elrohan a sötét folyosón.
 Nem is sötét: kívül már csillagok.
 És belül, legbelül
 alkalmatlan éjszaka,
 feltérképezve vagy -cicomázva
 fázós vágyakozásodtól,
 amikor a város közepén cirpelni
 kezd egy tücsök.
 A házak mögött már árad a folyó.
 A látóhatár alatt gyűlnek a fellegek.
 Már nem hallgatod: nézed a tetők
 csöndjét.

KORÁN ELKEZDŐDIK

Már korán elkezdődik
 a szél motozása,
 a levegő tapogatózása
 felszántva az indulás idejét,
 összegyűrve és meggyújtva
 utolsó híreit egy szellemek lakta testnek,
 amelybe nemsokára magad is belekényszerülsz
 vagy elhagyni kényszerülsz;
 nincs határtalanabb érintés,
 sohasem fogyatkozó lapok lapozása:
 egy szót keresel rá,
 mint szikrát a tűzhöz.

AHOGY HAJNALBAN

És ahogy hajnalban sem csendesedett
 az eső
 (miközben arra gondoltam,
 micsoda tömör sötétség ékelődik most
 a lombok közé,
 egyhangú szótagok,
 melyeket aligha számlál valaki),

azt szerettem volna, ha itt vagy
a közelemben,
legalább a villám fényénél
hogy lássam arcodat
záportól paskoltan,
miként a felriadt madár röpte
méri fel az ég arcát . . .
De aztán mégis csupán
a kéményen lecsorgó víz maradt,
egyhangú kotyogása
a képzeletbeli hajótörésnek;
az alvót nem szánja meg álma,
a sötétség farkasszeme vagy a világosság
bagolyszeme.

MINDEN BURJÁNZÁS

Úgy szerettem volna bevenni magamat ide,
mint a láng színe az emlékezetbe,
az eltévedt seregély a ház eresze alá,
amikor odakinn elkezdődik az,
amitől rettegünk: hózápor
vagy vihara a végtelen könnyületességnek,
és nem tudni, mi lesz lényegtelen dolgaink sorsa . . .
De azután, felébredve,
a menekülés ütötte alá a szánját,
a riadalom tárta előttem szélesre kapuját —
hogy minden burjánzás másunkat takarja
és pusztá rozsdává zöldül penész és moha
ezüst szemén a semmit sem számláló
aprópénznek, amit valaha zsebünkben feledtünk.